

1960 godtgør at være løst fra undersåtligt eller statsborgerligt forhold til en fremmed stat.

Ved §§ 2 og 3 stilles 8 personer, som om lov nr. 379 af 12. juli 1946 — hvilken lov udelukkede nærmere angivne grupper af personer fra automatisk at erhverve dansk indfødsret — ikke havde haft gyldighed for deres vedkommende.

§§ 4 og 5 indeholder bestemmelser om lovens ikrafttræden m. v.

Det oprindelige lovforslag omfattede kun 145 personer, hvoraf 7 under §§ 2 og 3. De øvrige blev optaget på lovforslaget gennem vedtagelsen af ændringsforslag, stillet af indenrigsministeren og udvalget i forening.

Af de 257 personer, som loven omfatter, er 111 mænd og 146 kvinder, derunder 14 ægtepar.

Lovforslaget vedtoges enstemmigt, idet kommunisterne afholdt sig fra at stemme under henvisning til, at de havde været afskåret fra at deltage i udvalgsarbejdet.

Under sagens 1. behandling i folketinget udtalte *Aksel Larsen* (DK) bl. a.:

„Det er kommet frem, at en landsdommer har forsøgt, så vidt jeg forstår ad omveje, at forhindre en ansøger i at få dansk indfødsret, at den pågældende landsdommer har anført aldeles urimelige begrundelser for sin modstand mod, at den pågældende fik dansk indfødsret, og at han har gjort det som en personlig hævnakt over for den pågældende.

Dette rejser to spørgsmål. Det ene og måske det vigtigste og principielle er: kan der være sikkerhed for, at ikke afgørelserne om indfødsretsmeddelelse til denne eller hin ansøger bliver påvirket gennem sådan indfyldelse eller henvendelse? Og dernæst det praktiske: hvad sker der med en embedsmand, i dette tilfælde med en landsdommer, som tillader sig at optræde på denne mildt sagt fantastiske måde og i sin offentlige begrundelse af sin optræden fremsætter en række positive og bevidste usandheder?“

Det første spørgsmål besvaredes af udvalgets ordfører, *Axel Ivan Pedersen* (S), som udtalte:

„I anledning af det ærede medlems spørgsmål om sikkerhed for, at udvalgsarbejdet ikke lader sig påvirke af uvedkommendes intervention i indfødsretssagerne, skal jeg udtale, at vi i indfødsretsudvalget ikke tidligere i de år, jeg har været formand for udvalget, har været udsat for påvirkning fra tredjemand, og at vi i det pågældende tilfælde intet hensyn tog til den intervention, som den pågældende havde foretaget.“

Angående det andet spørgsmål henledte *justitsministeren* (indenrigsministeren var forhindret i at være til stede) opmærksom-